

[Landbrugsministeren]

stedet for bare en kvantitativ regulering og nedsætter prisen. Så var prisen formentlig faldet med omkring 20 pct. Havde det været en fordel? Så tvivler jeg på, at vi kunne have holdt en ordentlig økonomi, og jeg tror i hvert fald ikke, at dansk mejeribrug var i stand til at leve op til det.

Der har været talt om, at vi kan afsætte al vores produktion af mælk, og at det er helt vanvittigt, at Danmark skal reducere sin produktion. Nu er vi i Fællesskabet, og så skal man vel også i al beskedenhed gøre opmærksom på, at dette Fællesskab yder jo visse subsidier og tilskud til vores produktion, og det er vi også interesseret i, kan jeg forstå. Jeg kan fortælle, hvordan det hænger sammen. Hvis vi nu ikke havde fået en løsning, så havde Kommissionen kun haft ét middel forvaltningsmæssigt, nemlig at tage fat på restitutionerne og interventionssystemet.

Jeg kan sige til hr. Gade i den forbindelse, at vi har fået en erklæring fra Kommissionen, der har sagt, at i relation til den pakke, vi har lavet, er Kommissionen klar på at stille de fornødne forslag, således at finansieringen af denne pakke er sikret. Derfor må jeg svare hr. Gade, at restitutionspolitikken skulle også være sikret ifølge Kommissionen. De vil ikke gribe ind over for restitutionerne efter denne pakkeløsning.

Hvad betyder restitutionerne? Vi har jo en interessant produktion af fetaost. I 1983 producerede vi 91.000 t fetaost, der eksporteres. Denne eksport ville ikke have været mulig, hvis vi ikke havde fået eksporttilskud på op til – nu skal man høre efter – 7.896 kr. pr. t. Jeg kan sige, at allerede i de første 10 uger af 1984 har der været eksporteret 16.000 t fetaost. Det er ca. 9.000 t mere end i tilsvarende periode sidste år. Ca. 45 pct. af værdien er tilskud. Hvad ville resultatet have været, hvis vi ingen aftale havde fået og disse eksportrestitutioner var faldet væk? Jeg tror, at både mejeribruget og tingets medlemmer vil forstå, at så kunne man kalde det en katastrofe; så havde det været en katastrofe af rang, for så havde vi måske mistet værdier for 1½–2 mia kr.

Hvis jeg skal slutte afsnittet her om EFs landbrugspolitik, kan jeg bare sige, at man kan vurdere det, som man vil, men ud fra det foreliggende Kommissionsforslag stod vi til at tabe en produktionsværdi på ca. 700 mill kr., og ved afslutningen af prispakken

fik vi et plus på 60 mill. kr. Jeg kan ikke se, at vi har givet så voldsom meget efter. I hvert fald ser det ud til, at andre lande også har måttet give efter.

Det er rigtigt, at mejeribruget vil blive dem, der bliver hårdest ramt, men jeg kan sige, at mejeribruget bliver mindre ramt nu end efter Kommissionens forslag. Jeg skal redegøre nærmere for det i markedsudvalget ved referatet i morgen, men det var for lige-som at sætte det på plads.

Hvilke perspektiver giver det så? Som det også er påpeget i rapporten, kan det måske give os et billede af, at for den del af vor produktion, som vi afsætter på tredjelande, er der en vis risiko. Selvfølgelig er restitutionerne bevaret i øjeblikket og måske også nogle år fremover, men spørgsmålet er: hvor længe vil man kunne holde restitutionspolitikken, og hvilket prisleje vil man lægge sig på internt i EF? Jeg tænker på kornpolitikken, som er basis for den øvrige prispolitik. Vil man nærme sig stærkt til det såkaldte verdensmarkedsniveau? Så bliver der nogle andre perspektiver. Det er derfor, rapporten siger, at vi nok skal prøve at satse på mere konkurrencefortrængende eksport inden for EF. Det kræver, som flere ordførere har været inde på, en stærkere produktudvikling og en forædling af vore produkter, for det er klart, at skal vi have en ordentlig pris, kan vi ikke levere bulkvarer til dette marked; så må vi nøjes med minimumsindkomster for vores producenter. Derfor er jeg enig med de ordførere – det er vist alle ordførere – der er inde på forskning og den slags. Det mener jeg at vi skal sætte endnu stærkere ind på, så vi kan gøre det muligt for erhvervet at tage fat på disse ting.

Til hr. Stavad skal jeg sige, at jeg lukker ikke øjnene for strukturændringerne, men jeg har lagt frem, hvilke problemer der er.

De fleste ordførere har været inde på strukturpolitikken. I betænkningen viser man, hvordan det kan gå. Bl.a. er der på side 64 et afsnit, der viser, hvordan udviklingen i svineproduktion og kvægproduktion vil være. Hvis det holder stik, kommer vi ned på, at to tredjedele af vor produktion af mælk foregår på ca. 8.000 bedrifter, og at to tredjedele af svineproduktionen vil foregå på ca. 7.000 bedrifter. Det giver selvfølgelig anledning til nogle overvejelser, for hvis disse bedrifter skal overtage to tredjedele af vores